

Tomaji Attila

Hómező

TD halálára

Szakad a hó, s az ismeretlen tájakat
Egybelucskolja. Üres súlya alatt roppan
Az ég, nem törődik a fölfelé menekülő
Arcvonásokkal. A levegővétel kapkodása,
Elnyílt szájak zihálása s a holtak harca,
Irtóztató igyekezete, hogy eltépjék fák
Törzsébe nőtt hosszú hajuk s itt hagyják
A föld forró rétegeit, – mind közömbös
Már neki. Hálójába hull tekintetünk.

Szakad a hó, a kép, az utolsó, mit még
Körmösen óvunk, dédelgetve őrzünk.

És hazatérnek a farkasok. A mélyúton
Jönnek hangtalan, sose látott csillagkép
Alatt. Ugyan mi riasztaná el őket.
Lábnyomunkba lépnek, követik a vért,
Kapkodást, zihálást, fehér torokhangokat.
Egykedvű, szakszerű, hamar harapásuk
Megérkezni segít, beteljesülni végre.
S mert nem hiszik, hogy elveszelődtünk
Mind, saját nyomaikat tapossák tovább.
Övék a szakadatlan hóesésbe merült
Maradék arcunk, övék már mindörökké
Az érintetlen s újra boldog hómező.

Eltűnik fejünk fölül a csillagkép.
A Föld forog tovább zavartalan –